

Činoherní čtení

Ve Smečkách 26, Praha 1

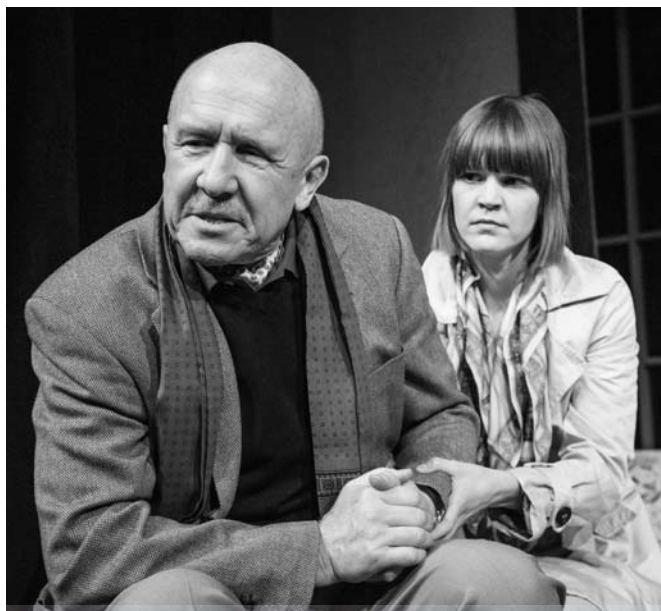
červen 2013

Petr Nárožný

oslavil 75. narozeniny. Gratulujeme.

V ČK hrál poprvé Viléma Voigta v inscenaci *Hejtman z Kopníku*, nyní hraje v dramatu *Před západem slunce* tajného radu Clausena.

Gerhart Hauptmann PŘED ZÁPADEM SLUNCE

(Vor Sonnenuntergang)

*Láska navazuje vztah k lidem. Nenávisť též.
Kdo hledá cestu k lidem, může si vybrat.*

Gerhart Hauptmann

„(...) Smoček svému autorovi věří a dokáže vyhmátnout a zúročit potenciál textu s instinktem rozeného dramatika. Po zhlédnutí jeho inscenace rozumíme zas o trochu lépe Hauptmannově skepsi: totiž jeho existenciální úzkosti člověka, umělce Abendlandu, naplňujícího a završujícího odkaz jedné kulturně-historické epochy, stojící na společných anticko-křesťanských základech.

V lednu 1933 Hauptmann napsal: *Minulost se neprodyšně uzavírá... Duchovní hodnoty už nestojí v popředí. Hrozí, že zcela zaniknou.* Již za pár dní se jeho obavy měly začít naplňovat. Opozdit se s uvedením o jediný rok, už by patrně svou hru na německé scéně nikdy nespatriil. Slunce zašlo, a ne jen pro Abendland, ale celému světu. Když vyřkl tehdy již v polském Agnieszkowě na smrtelné posteli údajně svá poslední slova: *Jsem stále ještě ve svém domě?*, psal se 6. června 1946. Zemřel ještě před východem slunce, byť ta nejčernější noc již minula. Strach dnešního člověka, kráčejího touž stopou, je stejný, jenom větší. V tomto smyslu třeba dát Smočkovi za pravdu. Gerhart Hauptmann má na dnešním jevišti stále své místo. Obává se o totéž, co my: že po tomto hauptmannovském západu slunce již úsvit nikdy nevzejde.“

Ivan Žáček: *Po západu slunce (sic!)*, Divadelní noviny 16. 4. 2013

12. únor 1980. Kruhy pod očima, popelavá tvář, únava a kdesi hluboko uvnitř dobře schovaná radost a štěstí z úspěchu. Petr Nářožný se klaní po premiéře Zuckmayerova *Hejtmana z Kopníku*. První role v Činoherním klubu, první zásadní spolupráce s režisérem Ladislavem Smočkem, ale především první skutečná dramatická role Petra Nářožného. Do dvaadvaceti let mu tehdy chyběly dva měsíce. Petr Nářožný hraje v Činoherním klubu třiatřicet let. Patří k těm, na nichž repertoár našeho divadla stojí. Je nejen, jak se rádo říká, tvář Činoherního klubu, ale je jeho podstatou. A také jeho pamětí. Je jedním z herců, kteří se vyvíjejí se svým divadlem, avšak věta platí i obráceně. Divadlo se vyvíjí i tak, jak se proměňuje herectví i lidská zkušenost Petra Nářožného. Petr přišel do Činoherního klubu jako komik ostrého až drastického gesta, výrazné, pitvorné mimiky, skřípavé hlasové stylizace. Během tří měsíců zkoušek *Hejtmana z Kopníku* se pak zázračně zopakovalo to, co už se párkrát v historii divadla událo – z populárního komika se během pár měsíců stal velký charakterní herec. Nářožný ovšem i nadále zůstal hercem ostrého expresivního výrazu, jakoby lupou zvětšeného detailu, groteskní interpretace lidského osudu, komiky, z níž ale vykukují peklíčka i pekla lidské existence. Kdo si vzpomene třeba na Kouzelníka z Horváthových *Povídek z Videňského lesa*, plukovníka Krugela z Gogolových *Hráčů*, Tóta z Ŕrkényovy *Rodiny Tótů*, Gubernátora z Birinského *Mumraje*, Harpagona z Molièrova *Lakomce* nebo inženýra Cirkla ze Štolbova *Vodního družstva*, dobře ví, o čem je řeč.

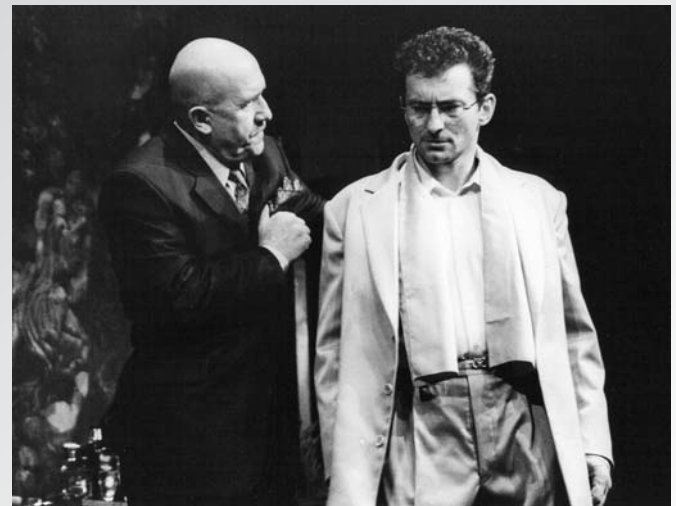
Přiznám se, že velmi blízká je mi zatím poslední etapa spolupráce Petra Nářožného s Činoherním klubem. Ta začíná někde u inscenace Chiarelliho *Masky a tváře* a prozatím končí Hauptmannovým dramatem *Před západem slunce*. Petrovo herectví jako by se v souladu s nabízenými rolemi začalo proměňovat. Nad drastickým gestem začíná převažovat noblesa a elegance, nad expresivním úšklebkem vlídný, ale vědoucí úsměv. Briskní, ostrou až skepticky kritickou interpretaci světa střídá jeho už jen lehounce ironické pochopení.

Cirillo Zanolotti z *Masky a tváře* ví, jak to na světě chodí, a přestože je mu z toho občas špatně, má potřebu věřit v dobré konce, hrabě Cipera z Goldoniho *Impresária ze Smyrny* je nejen „prasáček a chlíváček“, ale především bystrý analytik lidských povah. Svých analýz umí důkladně využít ve svůj prospěch, ale je velmi ochoten nechat žít i ty druhé. Podivínský Don Dubrow z Mametova *Amerického bizona* prohraje svou životní šanci, protože má soucit i s těmi druhými. Oliver Urban, hlavní postava Krležovy *Lédy*, je takřka úplným ztělesněním moudrosti a poznání, které tak těsně sousedí s hořkosměšným, klopotným pachtěním po naplnění tužeb, které nám žádná moudrost ani věk neodejímají. A konečně Hauptmannův Matouš Clausen, chytrý starý muž, převyšující intelektuálně i emocionálně své okolí, svádí osudový boj o hodnoty a skutečnosti, v nichž snad spočívá opravdový smysl života.

Všechny tyto Nářožného kreace jsou pozoruhodným propojením i střetnutím hercova vlastního názoru na svět, jeho prohlubující se životní znalosti, s vlastnostmi a charaktery postav, které ztvárňuje. A právě toto propojení, střet, chcete-li, stojí v základu čehosi tak složitě definovatelného, jako je herecké umění. V Petrově případě tak nejde jen o vynikající herecké výkony, ale i o moderní svědectví o stárnutí a moudření člověka a herce, a svým, výsostně uměleckým, způsobem o postižení toho, co jsme zač. Já o moc víc od herectví, od umění, nečekám.

A abych nezapomněl, milý Petře, ještě jednou a z hloubi srdce – všechno nejlepší k hrbatým narozeninám.

Vladimír Procházka

L. Chiarelli: *Maska a tvář* (režie Ladislav Smoček, 2002)

PŘIPRAVUJEME

Joe Orton KLÍČOVOU DÍRKOU

(What the Butler Saw)

*Normální lidé připadají šilencům podivínští.
Stejně jako šilenci normálním lidem.*

Překlad: **Michael Žantovský**

Úprava a režie: **Martin Čičvák** / Výprava: **Kamila Polívková**

Hrají: **Martin Finger, Gabriela Míčová, Jiří Černý, Iveta Jiříčková, Jan Hájek, Matěj Dadák.**

Premiéra v říjnu 2013

Kamila Polívková

Martin Čičvák

No jasně, že bez policie by to nešlo, je nutným zlem. Tím chci říct, že nic nenamítám proti chytání vrahů a bankovních lupičů, úplná anarchie taky nic neřeší. Jenom si myslím, že až moc zasahují do soukromé morálky – ať už si to někdo rozdává na zadních sedadlech v autě, nebo kouří marihuanu, anebo dělá jiný zajímavý věcičky. Ale ne, já se jich nebojím, protože vím, jak na ně. Například jim nikdy neřeknete pravdu, povězte jim tu nejpřesvědčivější lež, takovou, které uvěří. A samozřejmě na ně budete strašně milí. Když mě předvedli na policejní stanici, zjistil jsem, že nejlepší je chovat se co možná nej-

ochotnější a mile, protože nemá smysl dožadovat se svého práva, když už vás jednou mají v moci. Možná je to zbabělost. No, ne že by mě zmlátili, ale měli na mě zálsuk. Pokud je ale naštete, v tu ránu se chovají hůř než svině.

Joe Orton (z rozhovoru s Barry Hansonem, 1967)

*Gabriela Míčová
PANÍ PRENTICEOVÁ*

*Martin Finger
Dr. PRENTICE*

*Jiří Černý
NICHOLAS BECKETT*

*Jan Hájek
Dr. RANCE*

*Iveta Jiříčková
GERALDINA BARCLAYOVÁ*

*Matěj Dadák
SERŽANT MATCH*

PETR MEISSEL

Milý Petře, tvé první angažmá po absolvování DAMU v roce 1988 tě zavedlo do Činoherního studia v Ústí nad Labem. Zahrál sis tam i Osipa v Gogolově *Revizorovi* a Smerdakova v Dostojevského *Bratřech Karamazových*. Však tam také byl tvým kolegou vynikající překladatel z ruštiny a herec Leoš Suchařípa. Jak vzpomínáš na své ústecké angažmá?

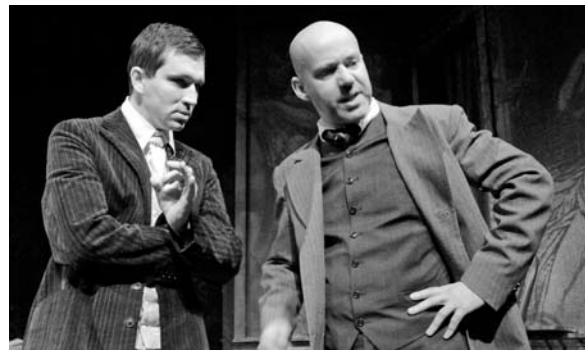
Taky jsem tam měl možnost uskutečnit vlastní projekt nazvaný *Disk-žokej*, one man show o jednom neúspěšném herci, který nebyl známý, proto neměl práci a musel se živit jako dýdžej. V Ústí jsem se na jevišti setkal s krásnými osobnostmi. Vůbec jsem měl v životě čest potkat se při práci s mnoha českými herci. V koprodukčních filmech, které se u nás natáčely, jsem pracoval i se světovými hvězdami, jako Heath Ledger, Keira Knightley nebo sir Ben Kingsley. Na nich bylo zajímavé, že čím dál to do-táhli, tím míň měli potřebu ostatním dokazovat, jak jsou úspěšní. A hrát s Leošem Suchařípou v Činoherním studiu pro mě bylo inspirující, protože jako překladatel divadelních her znal přesně smysl i situace, a když mu na jevišti nějaké slovíčko vypadlo z paměti, bez hnutí brvou ho nahradil jiným, naprosto adekvátním. Jen jeho partner musel být neustále ve střehu, protože až do konce repliky nevěděl, jaká slova vlastně padnou. Zkrátka, vyžadoval od kolegů velmi pozorné herectví. Což je asi dobře...

V Činoherním klubu jsi během takřka patnácti let vstoupil do třinácti inscenací. Mimo jiné jsi hrál zajímavé „české typy“ v inscenacích Ladislava Smočka: převzal jsi roli Kleofáše Červenky ve *Vodním družstvu* Josefa Štolby a byl jsi obsazen do role stavitele Tureckého v *Deskovém statku* Václava Štecha. Čím tě postavy z děl klasiků české divadelní komedie inspirovaly?

Postava Červenky ve *Vodním družstvu* byl zkorumpovaný radní. Hyena, která při posuzování veřejně prospěšného projektu sleduje jediný cíl: co z toho osobně získá. A stavitel Turecký z *Deskového statku* byl typický lobbista. Snažil se infiltrovat do politiky, aby mohl prosazovat své obchodní zájmy. Podobnost s dnešní dobou čistě náhodná? – Určitě ne. Všude na světě jsou lidé stejní. Odjakživa byli. Většinou holt usilují jen o vlastní prospěch a blaho. I Zimardův Stanfordský vězeňský experiment ukazuje, že lidé nejsou determinováni geny či výchovou, ale prostředím a společností, ve které žijí. A také si myslím, že lidé mají v různých zemích a různých dobách rozdílně nastavené mantinely zvykové, morální nebo právní, které jako jediné je nutí – ať už prostřednictvím autocenzury, nebo vnější represí – korigovat vlastní chování a jednání. Ostatně, hyena je jedno z neefektivnějších zvířat. Zatímco se lev či tygr pachtí za svou kořistí, hyena vyčkává, až se predátor unaví lovem, a pak potravu ukořistí

pro sebe. Příroda je krutá a nekompromisní. Slabí a nemocní v ní nemají šanci. A Homo sapiens je součástí přírodního řetězce. I když má jako jediný živočich schopnost sebeuvědomování a abstraktního myšlení, a tudíž se domnívá, že je něco víc. Takže není to vlastně v souladu s přírodou, že někdo dokáže být větší svině, a proto se má materiálně lépe? Nepatří tedy budoucnost právě těm (všeho)schopným a zákeřným, kteří nakonec ukořistí veškerou potravu, takže ti slušní postupem času vyhynou? Pokud ano, pak to taky může být jako v tom vtipu o dvou planetách letících Vesmírem, přičemž jedna říká, že „chytila Homo sapiens“, a druhá jí utěšuje, že „to časem zmizí samo“.

S Ondřejem Sokolem ses prvně setkal v jeho inscenaci McDonaghova *Pana Polštáře*, pak jste si byli hereckými partnery v Hamptonových *Nebezpečných vztazích*. Vikontu de Valmont dovedl sluha Azolan posloužit v leccjaké intrice, není-liž pravda?

Sluha Azolan má v *Nebezpečných vztazích* jen tři výstupy: v prvních dvou se pánovi chlubí, jak pěkně pro něj všechno zaonačil, a dost mu při tom „leze do zadku“, takže jsem ho s Ondrou překřtili na „Azolan – mast na hemoroidy“. A v posledním obrazu poměrně dlouho umírajícího pána mlčky podpírá, takže jsem mu pracovně říkal „Azolan – držák na Valmonta“. Ale jinak mám loajalitu rád. Považuji ji za dobrou vlastnost, důležitou pro to, aby mezi lidmi mohla vládnout důvěra.

Čím je pro tebe zajímavá *Ptákovina*? Milan Kundera ji napsal v roce 1966 a Ladislav Smoček ji inscenoval jako hru, jež se odehrává v naší současnosti.

Ta hra je krásná v tom, jak na zdánlivě banálním příkladu ukazuje jednak to, že svému osudu nikdo neutěče, a zároveň i to, že kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá. Přejde mi fascinující, že nějakým činem něco spustíš a pak už ti nezbyvá než sledovat, jak se zákonitě vrší důsledky tvého skutku.

Od března hraješ v inscenaci dramatu Gerharta Hauptmanna *Před západem slunce*. Jak se ti spolupracovalo s Ladislavem Smočkem?

Ladislav Smoček je jeden z nejlepších divadelních režisérů a jeho inscenace stanovují mezníky v historii divadla. Můžeš u něj zapomenout na povrchní, pohodlné herectví, kdy použiješ něco z toho, co máš stokrát vyzkoušené. Myslím si, že nejsem jediný, kdo je nešťastný ve chvíli, kdy se nám nedaří Smočkovy představy stoprocentně naplnit. Žertem ho v těch situacích nazývám „skartovač hereckých sebevědomí“. Říká se: „Život je nejlepší škola, jen školné je poněkud vysoké“. A já analogicky dodávám, že hrát u Smočka je nejlepší herecká škola. Jen školné někdy holt trochu bolí. Ale zaplaťpánbůh za to.

Děkujeme za rozhovor (peh)

Petr BURIAN

Milý Petře, v roce 1998 jsi absolvoval hudebně-dramatický obor na pražské Konzervatoři. Od té doby hraješ v divadle, působil jsi v rozhlasu, rádiu, televizi, filmu a pracuješ v dabingu. Co Tě k herecké profesi přivedlo?

Na tuto otázku nemám jednoznačnou a stručnou odpověď. Myslím si, že je to něco, co v člověku buď je, nebo není. Mě přitahoval celý ten kumšt, divadlo i všechno, co je kolem. A až v průběhu života si uvědomuju všechny ty důvody, které mě k němu dovedly. Postupně je nacházím ve vlastní existenci, v hledání sebe sama i v událostech, které můj život propojují s životy dalších lidí.

Dá se říct, že tvé rozhodnutí „být hercem“ ovlivnil konkrétní zážitek?

To asi ne, to je spíš souhra všech možných vlivů, charakterových vlastností a životních okolností. Nicméně mám jednu vzpomínku, která se ovšem netýká divadla. Když mi bylo asi dvanáct let, viděl jsem jeden televizní pořad s Vladimírem Menšíkem. Tehdy mě nesmírně oslovila jeho přirozenost a komičnost, jistá přátelskost a vřidnost a připadalo mi skvělé, jak bavil lidi, jak je potěšil a udělal jim hezký večer... Od té chvíle jsem možná zatoužil právě takovým způsobem oslovovat lidi, i cizí, a navazovat s nimi kontakt, který bych jinak – i díky své poněkud introvertní povaze a určité stydlivosti – navázat nedokázal. Každopádně jsem v té době začal chodit do dramatického kroužku a dá se říct, že jsem se cíleně připravoval na zkoušky na Konzervatoř.

A už jsi něco takového zažil na vlastní kůži?

Ta zkušenost přišla i ve chvíli, kdy jsem začal hrát v Činoherním klubu, kde diváci fantasticky reagují a báječně tu funguje sounáležitost jeviště s hledištěm. To člověk cítí, byť vystupuje v malé roli. A to je třeba to, co se mi na divadle líbí. A tady je to o to silnější, protože mám kolem sebe spoustu výrazných osobností a to nejen z profesního, ale i lidského hlediska.

Jakými cestami se prozatím ubírala tvá herecká cesta?

Na Konzervatoři byl mým pedagogem Ladislav Frej, díky kterému jsem hojně navštěvoval Divadlo na Vinohradech, kde jsem měl během studií i možnost hostovat. Po absolutoriu jsem přijal nabídku z Karlových Varů, kde jsem si zahrál pěkné role, v režii Víta Vencla třeba harlekýna Lepina v Marivauxově *Triumfu lásky*. Pak mě oslovil ředitel Činoherního klubu Vladimír Procházka na záskok do Štechova *Třetího zvonění*. Tehdy jsem seděl

v šatně na židli vedle Rudolfa Hrušínského, se kterým jsem vcházel na jeviště. Všechno bylo tak rychlé! Vlastně jsem přišel mezi hereckou elitu, téměř s nikým jsem se osobně neznal a řekl: „Dobrý večer, já jsem Petr Burian a dneska s vámi budu hrát divadlo.“ Ze všeho a ze všech jsem měl šlenou trému, a přesto jsem pak roli policejního revizora Kejly s Martinem Sittou alternoval a postupně začal hrát i v dalších inscenacích. A mezitím jsem si odskočil na hostování do kladenského divadla.

Pracuješ nejčastěji v dabingu, kde namlouváš filmy hrané i dokumentární. Na jakou dabingovou práci rád vzpomínáš?

Baví mě namlouvat komentáře k dokumentům, protože pokud to člověk v té rychlosti, s jakou se to dělá, stihne, tak se i dovdělá. Co se týče hraných filmů, je to trochu jako v divadle: musí mě to vnitřně oslovit a musí být kolem lidí, které ta práce baví. Například jsem nedávno daboval seriál o člověku, který byl zavřený ve vězení, a protože byl špičkový psychiatrik, pomáhal policii s objasňováním jiných případů. Ta role byla psychologicky velmi zajímavá a skvěle zahraná. Ten herec mluvil překotně, zadržoval se a prožíval různé nervové stavy. A já jsem se mu snažil dát to – že se zase vracím k divadlu –, co chce v Činoherním klubu po herci Ladislav Smoček: autentickou přirozenost, nenásilnost a pravdivost. Tak mi ta práce dávala smysl a naplňovala mě.

Všech sedm inscenací, ve kterých jsi tu hrál a hraješ, Ladislav Smoček režíroval. Co to pro tebe znamená?

Zkoušení s Ladislavem Smočkem mám moc rád. Když mi říká: „*Buďte v tom svobodnej, nehraje to, jednejte, vnímejte partnera a přirozeně mu odpovídejte*“, věřím mu a chápu ho. A zároveň si uvědomuju, proč za svůj život udělal to, co udělal, a jakou fantastickou práci odvedl, když lidi přesvědčil, že nejde o to hrát,

L. Chiarelli: *Maska a tvář* (ČK 2002)

A čím tě oslovila nová Smočkova inscenace Hauptmannova dramatu *Před západem slunce*?

Mám tam spíš miniroličku než roli, ale jde v ní o závažnou věc: ten člověk sympatizuje s nacismem a partnerš s lidmi, kteří jednají tímhle tvrdým, namyšleným a fanatickým způsobem. Já jsem zkoušky trávil spíš v hledišti než na jevišti, což ovšem neberu jako ztrátu času, protože být přítomen Smočkově tvořivosti a jeho divadelnímu a životnímu vhledu je pro mě velký přínos. V inscenaci je spousta vynikajících momentů, sešla se v ní plejáda výborných herců a hereček a témata hry jsou nadčasová a stále aktuální. I proto mám divadlo tolik rád. Pokud je dobré, nastavuje nám zrcadlo. A v Činohráku se dobré divadlo dělá.

Děkujeme za rozhovor (peh)

Doušky

Dovolu, abychom Vás pozvali 28. června na **200. představení** Chiarelliho hry **MASKA A TVÁŘ**. V roce 2002 ji nastudoval Ladislav Smoček.

Zveme Vás také na poslední představení hry Niny Mitrovič **Tahle postel je příliš krátká aneb Jen fragmenty** 25. června 2013.

Na letošním festivalu **Divadlo evropských regionů** v Hradci Králové se Činoherní klub představí 30. června inscenací hry Gerharta Hauptmanna **Před západem slunce**.

Mostecký festival mladých divadel pro mladé diváky Young for young udělil **Stanislavu Zindulkovi** CENU FOREVER YOUNG.

24. dubna hrála v inscenaci Martina Čičváka **Kukura Jana Olhová**.

Od 3. května hraje postavu Girleen Kelleherové v McDonaghově **Osiřelém západu Sandra Černodrninská**.

Výstavu **Libor Fára / Jam session v koláčích a asamblážích 1945-1988** připravila Galerie Závodný v Mikulově. Potrvá do 8. června.

29. dubna oslavila narozeniny maskérka Činoherního klubu **Ivana Benešová**. Blahopřejeme.

4. května by oslavila sedmdesáté narozeniny herečka **Jana Čiháková-Marková**.

Ve filmu **Jiřího Menzela Donšajni** hrají **Libuše Šafránková, Jiřina Jirásková a Ivana Chýlková**.

Blahopřeme

LIBUŠE ŠAFRÁNKOVÉ k narozeninám.

Do Činoherního klubu přišla v roce 1972 po té, co v poslední inscenaci Divadla za branou hrála Ninu v Čechovově **Rackovi** v režii Otomara Krejčí. „*Kdo z diváků by mohl zapomenout na Ninu, jak ve vlnícím bílém rouchu přibíhá (na malém pohyblivém chodníku) po břehu jezera, na podivuhodnou svěžest v pod-*

ání devatenáctileté herečky Libuše Šafránkové?“ napsal 22. června 1972 Emile Copfermann v listu Le Monde. **Libuše Šafránková** hrála v Činoherním klubu do roku 1995.

E. O'Neill: Cesta dlouhého dne do noci (režie L. Smoček, 1978; Cathleen s Edmundem Tyrnem Josefa Ahrháma)

„Herci toto představení žili, existovali uprostřed čehosi drásavě pravdivého, křehkého, básnivého a každou vteřinou v impresi až nezachytitelně proměnlivého. Jako by mne někdo pozval na věčnost, na níž jsem toužila setrvat a už se – spolu s Edmundem – nevrátit na zem, jako bych byla opakovaně svědkem vzniku světa, oceánu a jako bych se nad ním vznášela jako pták... *„Byl to velký omyl, že jsem se narodil jako člověk. Byl bych býval daleko úspěšnější jako pták anebo ryba. Takto budu vždy cizincem, který se nikde necítí doma, který vlastně nic nechce a kterého vlastně nikdo nechce, nikam nemůže patřit, vždy musí být trochu zamilovaný do smrti.*“ (Eugene O'Neill)

Pod tím vším spodní, tragikomický tón, záblesk touhy po spříznění a volání po naději, která je skromným průvodcem beznaděje.“

Libuše Šafránková o Cestě dlouhého dne do noci (v knize Činoherní klub 1965-2005)

17. května si připomeneme **ALENU VOSTROU**, spisovatelku a dramatičku Činoherního klubu 60. let. Letos by oslavila 75. narozeniny.

Dramaturgii Alena Vostrá dokončila v roce 1966, v té době již patřila ke kmenovým tvůrcům právě vznikajícího Činoherního klubu. Vedle her Ladislava Smočka měla pro divadlo klíčový význam její hra Na koho to slovo padne, kterou v roce 1966 režíroval Jan Kačer. Inscenace se stala kultovní, nechodilo se na ni jednou, to už spíše dvacetkrát. Tento návyk způsoboval především neodolatelný autorčin vtip a pozorovací talent, překvapivé neologismy i nekonvenční dialog, který vycházel ze sémantické hry se slovy a z abstrudního prolínání kontextů. A samozřejmě herci, mezi nimiž zážil především Jiří Hrzán.

Jaroslav Vostrý: „Alena psala pro herce, pro konkrétní herce, měla je ráda, znala je, věděla, co od nich může čekat. Ta spojitost hry, herců s textem, byla tak dokonalá, že si velké množství diváků patrně myslelo, že si ty repliky vymýšlejí teď, v tuto chvíli. Že je teď tvoří, že teď patrně na ně přišli. To umožňovala blízkost jazyka hry jazyku tehdejší mládeže. Ale pozor, nebyl to žádný odposlouchaný dialog, ale jazyk po svém velice stylizovaný, i když svou blízkostí skutečnému jazyku sváděl zpočátku k přílišné nenucenosti na zkouškách. Do té doby než všichni pochopili, co okamžitě pocítil Miroslav Macháček, který se přišel podívat na jednu z prvních zkoušek, a hned hercům poradil, že své repliky musejí říkat jako básničku, samozřejmě velmi originální.“

Z pořadu Jany Cindlerové pro Český rozhlas Vltava, květen 2012

Cinoherní klub uvádí:

Přehlídka amatérských divadelních souborů v roce 2013 se uskutečňuje za finanční podpory Ministerstva kultury ČR.

Neděle 2. června

Fikar – divadelní a osvětový spolek / Nadějkov Norman Robins HROBKA S VYHLÍDKOU

Všechno je zde podezřelé a nikdo si není jist... Morbidní komedie.

Překlad: **Alexandr Jerie** / Dramaturgie: **Mirka Dvořáková** / Režie: **Jiří Jiroutek** / Kostýmy: **Rut Horáčková** / Scéna a technická pomoc: **Pavel Dvořák** a **Tom Kabíček** / Hrají: **Honza Peterka, Eva Urbanová, Maruška Kvasničková, Jitka Pincová, Jarda Souček, Jitka Pincová, Boženka Dvořáková, Jakub Veselý, Mirka Dvořáková, Monika Pincová, Zdeněk Černý, Pavel Dvořák** / Nápověda: **Růžena Šittová** a **Maruška Kabíčková** / Technika: **Tomáš Kabíček, Jiří Benda.**

Neděle 9. června

Cabaret Calembour Milan Šotek BORŮVČÍ

*/hraška nadivoko/
s kabaretním předtančením*

Scéna: **Karel Čapek** / Hrají: **Jiří Suchý z Tábora, Lucie Polišínská, Igor Orozovič, Milan Šotek, Klára Klepáčková.**

Původní kabaretní aktovka *Borůvčí* si bere na paškál nejalživější problém naší současnosti: nevěru v českých myslivnách. Vedle toho nabízí ponor do existenciální situace myslivce, který vystřelil na kance, kance zasáhl, ale tou dobou už to nebyl kanec.

Skladba večera vychází z praxe tradičních kabaretů, kde se vedle původních písní a žertovných výstupů hrála i kabaretní aktovka. Samozřejmostí se stala živá hudba Orchestru Calembour a důraz na slovní ekvilibristiku.

Neděle 23. června

Gymnázium F. X. Šaldy a Divadlo F. X. Šaldy v Liberci Eliška Říhová MILUJTE MĚ PROSÍM

Jaké to jen je, dotýkat se lidí?

Variace na libreto Michaela Hastingse a hudbu Michaela Nymana k operě *Man and boy*: Dada.

Režie: **Eliška Říhová** / Asistent režie: **Přemysl Houška** / Hudba: **Jan Leschinger** / Perkuse: **Vendula Bláhová** / Scénografie: **Anna Leschingerová** / Plakát: **Michaela Horáková** / Světla: **Zdeněk Úlehla** / Zvuk: **Petr Čermák** / Hrají: **Leoš Kopecný, Vojtěch Houžvička, Barbora Nejedlá, Ludmila Šumová, Nicol Hillebrandová, Jakub Horák, Radek Čihák, Le Tuan Ahn, Jiří Focke.**

Douška o divadle

„Klasické dílo – a to zejména v době, kdy obecnost je náchylné vnímat drama jako sled narážek – připadá nám jako struktura situací, vtipů, reflexí, jako série citátů, které jsme si odvykli vnímat jako časovou výpověď o určitém systému lidských vztahů a formách lidské existence, které jsme autonomizovali a učinili formálními, abstraktními. Nejčastěji se nám nezdá účelné obnovit vnitřní vazbu v její původní podobě – vrátit se ad fontes; raději ji nahrazujeme vazbou novou, tj. co nejkratším a přímým spojením se současným systémem lidských vztahů a formami lidské existence. Takový aktualizací postup je nutně redukcionistický: bude pracovat s dílem jako se strukturou, kterou lze libovolně přeskupit a v níž je možno libovolně eliminovat a libovolně akcentovat.

Jiný přístup, který bere klasické dílo v podvojnosti zvláštního a univerzálního, časového a nadčasového, nevytváří analogie přímo, tj. nerealizuje je na scéně, nepředkládá k věření a nucené konzumaci jako hotové rezultáty, ale nechává na divákovi, aby si je svobodně tvořil. Analogie, rozumí se, lze v takovém případě hledat jenom mezi dvojím konkrétnem: jedno je dáno divákovou empirií, druhé se tvoří na jevišti. Z jejich interakce se rodí tertium aliquid.“

Milan Lukeš: Ženitba s klasikou (časopis Divadlo, leden 1964)

PRAHA
PRAHA
PRAHA
PRAHA

Poskytovatel čtyřletého grantu
na provoz:
Hlavní město Praha

Na rok 2013 poskytuje
Hlavní město Praha Cinohernímu klubu
grant ve výši 18.300.000 Kč

Partneři Činoherního klubu

PRAŽSKÁ
PLYNÁRENSKÁ
A.S.

CGSO

Kooperativa
POJISTOVNA A.S.

K+K
HOTELS

Tonera

SPIELBERG

VÝSTAVNÍ HALA
LIBEREC

REVOLVER
REVUE

kdykde

scena.cz
1. KULTURNÍ PORTÁL

www.radiohortus.cz

Facebook

Program

Činoherní čtení na červen vychází k předprodeji 7. května 2013.

Redakce Činoherního čtení: Roman Cisař, Petra Honsová, Radvan Pácl.

Foto: Miroslav Pokorný, Pavel Kolský, Pavel Nesvadba, Yvona Odrazilová, archiv Stanislava Zindulky, Miloň Novotný, Bontonfilm, Ivo Kristián Kubák.

Jazyková korektura: Andrea Fiřtková. Grafická úprava: Kateřina Skalníková.

www.cinoherniklub.cz

Galerie Smečky Vás zve na výstavu

Václav Sívko - Pootevřené dveře

od 24. 4. 2013 do 29. 6. 2013 / Úterý – sobota, 11.00 – 18.30 hodin

Vstup zdarma pro držitele ZTP, ZTP/P, důchodce, děti, studenty SŠ, VŠ a pro všechny držitele Zákaznické karty Pražské plynárenské, a. s.

**Ve Smečkách 24, 110 00 Praha 1
(vedle Činoherního klubu)**

tel.: +420 222 210 268

tel./fax: +420 222 210 272

e-mail: galerie.smecky@ppas.cz

